

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberéé”

XXIII. (LXXII.) 26. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. JÚLIUS 1.

Szelíden ints!

„Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelíd lélekkel! De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne ess!” (Gal 6:1)

Ints! Szükség van rá! Mi lenne, ha a családban, az iskolákban megszűnne az intés? Ha soha senkit nem intenének a jóra, a tanulásra, az önmegtagadásra, megterésre? Az intés azonban nem leckéztetés, korholás csupán, hanem a kitartó, céltudatos nevelés, irányítás, útbaigazítás fontos része.

Ints, — de ne akárhogyan! Ne felindultan, haragosan, ideges türelmetlenséggel, hanem szelíden, teljes méltósággal! Szelíden, mert a szelídség nagy bűnököt lecsendesít (Préd 10:1). Szelíden, mert különben te is intésre szorulsz, hiszen a te szelídlelkűségednek minden ember előtt ismertté kell lennie (Fil 4:5). Azok előtt is, akiket intesz. Ó, milyen sok bajt okozunk egymásban, amikor jóakarattal ugyan, de nem szelíden intünk. Szelíden ints, mert ezt kívánja az ügy is. Eredmény helyett neveltség és gúny tárgya leszel az, aki emberi méltóságából kivetkőzve, önuralmát elvesztve „int”.

Szelídségedet, a lélek gyümölcsét és isteni méltóságot őrizd meg akkor is, ha nem hallgatnak szavaidra! A te Krisztusban maradásod, intésed eredményénél is fontosabb!

Ints úgy, ahogy Jézus intett! Lásd meg és ismérd el a jót, s csak ezután jöjjön a szelíd intés: „Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekezel, de egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta...” Vagy ahogy Jel 2:18—20-ban szól: Tudom a te dolgaiddat, és szeretetedet, szolgálodat és hitedet és türeledet, és hogy a te utolsó cselekedeteid többek az elsőknél, de van valami kevés panaszkodás ellened...” Próbáld ki az intésnek ezt a krisztusi módját és gyakorold magad ebben! Az ilyen intésnek minden valószínűsége szerint több eredménye lesz.

Intsd magadat is! Nem alkalmas mások intésére az, aki magát nem fegyelmezi. Mások intésénél sokszor elmarad a várt eredmény. Önmagunk intésénél megkövetelhetjük az engedelmisséget! Miben áll önmagad intése? Az önnevelésben! Hallottam valakiről, aki meg akarta nevelni száját és úgy intette magát, hogy valótlan kijelentései után azonnal leleplezésre ítélte önmagát: „Most nem mondtam igazat!” vallotta be szégyenkezve! Néhány ilyen „intés” után beszéde meggyőzőbb lett.

Inteni nem tud minden ember, csak akinek a szívét Isten betölthette jóssággal és ismerettel (Róm 15:14), csak aki Krisztus iskolájában megtanulta. Jöjj Hozzá és tanulj Tőle szelíden és szeretettel inteni!

Almási Mihály

Minden dolgotok
szeretettel
menjen végbe!

I Korinthus 16:14

Szemünk fénye

A látáscsökkenést, még inkább a vak-ságot a legnehezebben elviselhető betegségeként tartjuk számon. Nagyon sok tudományos kutatómunka eredményeként esetenként gyógyítható a vak-ság.

Hiteles statisztikai adatok szerint az egyik súlyos szembetegség, a glaukoma (zöld hályog) az összlakosság 2%-nál fordul elő, s a vak-ság okai között még napjainkban is 15—18%-ban szerepel.

Mit tudhatunk általában erről a betegségről? A szemben belül folyadék termelődik. Ha valamilyen zavar áll be ennek a folyadéknak az áramlásában, vagy akadályozott ennek az elfolyása, ez torlódáshoz és a szem megkeményedéséhez vezet. Fokozott nyomás keletkezik, s ez feszíti a szemszövetet és károsítja a finom látóidegrostokat, amelyek lassan elszorvadnak és beáll a vak-ság.

Az egész világon komoly kutatómunka folyik e súlyos szembetegség ismeretlen tényezőinek felderítésére. Igen fontos a gyógyulás érdekében a korai felismerés. A bajt kiváltó kóros nyomást mérni lehet, és ezáltal a szakorvos már a betegség kezdetén beavatkozhat, ha arra szükség van. Megelőzés, korai felismerés, gyakori ellenőrzés mind-mind olyan tényezők, amelyek a gyógyulást döntően befolyásolják.

E tények leírása személyes élményből adódik, amelyet a közelmúltban az egyik budapesti szemészeti klinikán éltem át. Tíz napot töltöttem ott, s amikor hazaengedtek, úgy éreztem, hogy emberi és keresztyéni életem eddigi csodálatos szövetébe Isten akaratából újabb értékes fonal szövődött.

Sokrétű, sokszínű tapasztalatokon mentem keresztül. Sokféle élményt gyűjtöttem s ezekből szeretnék némi ízelítőt nyújtani.

Találkoztam hivatásuk magaslatán működő szakorvosokkal. Megragadt egy igen komolytekintetű adjunktus magatartása, aki igazán akkor tudott szív-ből mosolyogni és örülni, amikor a folyosón összetalálkozott azzal a beteggel, akin szerencsés műtétet hajtott végre. Jól esett tapasztalnom a tisztaságot és élvezni a csendességet. Megfigyeltem a viziteket és a kezelések időpontjának pontos betartását is.

A klinikán mindennemű szellemi munkától eltöltöttak. Így nem ol-vastam és nem írhattam. Rá voltam utalva arra, hogy belsőleg figyeljek az Úr szavára, és pedig sorstársaim magatartásán, szavain, mozdulatain keresztül.

Az egyik szobatársam, egy író három nap múlva elhagyhatta az intézetet, a másik szobatársamat én hagytam ott. Így rendelkezett az orvosi döntés. A folyosón együtt sétálgató betegekkel való beszélgetéseim során hozta elém igéjét az Úr s alkalmat adott a bizonyosságtelre is.

Egy betegnek házépítés közben a méz a szemébe fröccsent és majdnem kiégette. Igen súlyos állapotban találkoztam vele s noha erős volt benne a vitalitás, lehangoltsága indokolt volt. A türelem igéjét adta elém az Úr. Jól esett beteg társamnak a vigasztaló szó. Meglepődött. Nem számított rá. Hálás volt érte.

Sokáig és többször beszélgettem egy idős férfivel. Egész életében szenvedett

a jobb szeme miatt. Alig látott vele, és emberfeletti kínokat élt át, mivel fájdalmára semmiféle gyógyszer sem bizonyult hatásosnak. Most végre — 81 éves korában — rászánta magát a döntő lépésre, és az orvosok korábbi tanácsát elfogadva beleegyezett a műtétbe. Amikor kivették a szemét, akkor találkoztam vele. Korholta magát, hogy miért késlekedett. Megnyugtattam, hogy jobb későn, mint soha. Örült, hogy fájdalmait megszűntek, és ha késve is, de nem elkésve, megmaradt szemét jól használhatja. Ez a tett igazolta az Ige igazságát: „Ha a jobbszemed megbot-ráncztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól, mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül — sem-hogy egész tested a gyeheennára vettes-sék!” Úgy láttam, hogy ez a beteg igye-kezett felfogni betegségének és gyógyu-lásának lelki vonatkozású tanulságát is.

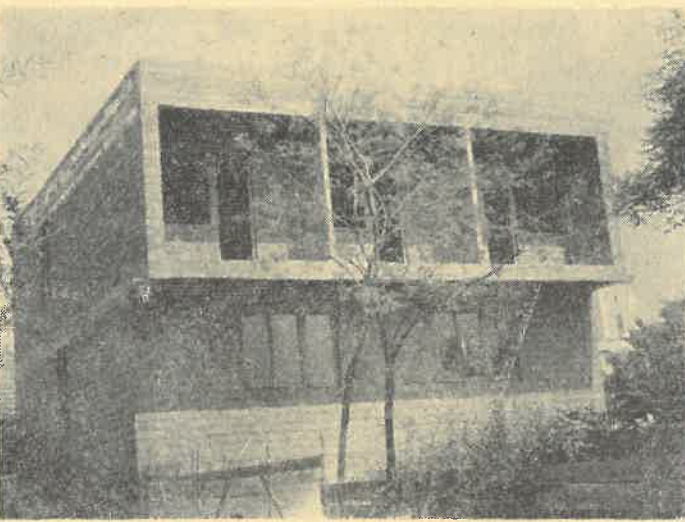
A klinika, amelynek tíz napig voltam lakója, egy gyönyörű, modern, minden szükséges orvosi műszerrel és géppel felszerelt intézet. Bár minden emberi, egészségügyi és kulturális feltétel adott volt, mégis nagy örömet jelentett számomra, amikor kiléphettem az épület kapuján.

Életem ott eltöltött napjai maradandó emléket hagytak bennem. Továbbra is gyönyörködhetem a természet színpompájában s hálás lehetek az Úrnak, hogy továbbra is dolgozhatom. Hálámat teljessé teszi és fokozza a lelki látás gazdagsága. Örömet, hitemet és köszönetemet csak a költő szavaival fejezhetem ki: „Hálával áldozom, mert szemem lát/Fölmérni nem tudom e nagy áldást / Köszönöm, Istenem, látá-som, ép szemem / S mindazt, mit énne-kem kegyelmed ad!”

Cserhalmi Imre

Egy célgyűjtés elé

HAJDÚSZOBOSZLÓN egyházunk vezetőinek buzdítása és állami hatóságaink jószándékú támogatása kíséretében 1977. december 1-én tettük le egy lel-készlet és üdülőláz alapkövét. Az akkor remény-ségben elkezdett építkezés a rohamosan fejlődő, szép üdülő-városban immár befejezéséhez közeledik (mint ez a mellékelt fényképen is látható).

E nagy horderejű építkezéssel — amelynek anyagi fedezetét már eddig is hazai erőforrásainkból biztosítottuk — egyházunk kettős igényt akar kielégíteni. Egyrészt segíteni óhajt a már régóta hiányzó korsze-rű lelkészlet felépítésével a hajdúszoboszlói kör-zeten; másrészt a három emeleti vendégszoba létre-hozásával egyházunk pihenésre és gyógyvizes keze-lésre szoruló lelkészeinek, alkalmazottainak és gyű-lekezeti munkásainak kíván megfelelő üdülési lehe-tőséget nyújtani.

Az építkezésen állandó alkalmazásban munkálko-dik Ványi Elek közműves testvér. Ő nagy szakérte-lemmel és lelkiismeretesen végzi teendőit. Mellette fáradoznak alkalomról alkalomra gyülekezeteink tag-jai és lelkipásztorai közül is sokan. A segítők első-sorban a tiszántúli egyházkerületből érkeznek, de máshonnan is többen bekapcsolódtak már a munká-ba. A társadalmi munkások ellátásáról és étkezteté-séről a hajdúszoboszlói körzet testvérisége példásan gondoskodik.

Most, amikor e közös munka a végéhez közeledik, Istenünk iránti hálával adunk számat az elért ered-ményekről, de nem hallgathatunk még megvalósí-tásra váró terveinkről sem. Jelenleg már a belső munkálatok folynak. Terveink szerint minden szobát parkettázva és bebútorozva szeretnénk átadni — megkíséreljük a távfűtés bekapcsolását is —, hogy az üdülőlázba beutalt vendégek kényelmes otthonra ta-láljanak.

A befejező munkálatokhoz szükséges összeg előte-remtéséhez az ország valamennyi gyülekezetének ál-dozatos segítségnyújtását kérjük, az Egyháztanács ál-tal meghirdetett célgyűjtés keretében. Ha minden gyülekezeti tag 20—30 forintot szán e célra, akkor hiánytalanul meg tudjuk valósítani szép tervünket. Arra kérjük testvéreinket, hogy közelesen tartsák meg a hajdúszoboszlói építkezés javára meghirdetett célgyűjtést. A befolyt összeget a gyülekezetek pénz-tárosai a lelkipásztorokhoz már korábban eljuttatott 2. számú csekken juttassák el központi pénztárunk-ba.

Isten áldása nyugodjék meg közös erőfeszítése-inken, szeretetünk cselekedetekben kibontakozó ékes gyümölcssein!

H. J.

Túlsordultak poharaink

Július derekát megszegyénítő fényzőn ömlik ránk a május huszadiki vasárnap-korareggelen, míg szorgalmas kis Trabantunk nyeli a kilométereket.

Vége Dömsödön vagyunk. Még sohasem jártam ezen a kedves és veszélyesen forgalmas vidéken. Megkérdezzük egy járókelőt, merre van a baptista imaház? Nehezebben beszél, mint egykor Mózes. Nagy erőfeszítéssel, de nyilvánvalóan jóakarattal igyekszik elmondani a rövid útbaigazítást. Kivárjuk türelmesen, feleségem megköszöni. Én pedig hálát adok Istennek, hogy nyelvemnek köteleit megoldotta anyámnak méhétől fogva. Máris csordultig van a poharam.

Gépkocsik az imaház körül. Szelíd, lassú patakokban jönnek a meghívottak és családtagjaik. 40–50–60 év után találkozunk ma a dömsödi imaházban, a Baptista Árvaház volt növendékei. Negyvennyolc évvel ezelőtt hagytam el az intézetet. Még munkaképes erős kezem szorítja itt meg a már reszkető, egykori sorstárs kezét. Öszülő halánték fordul a vénség ékes koronájával már ezüstösen borított hajkoszorú felé. Almási Mihály házigazda lelkipásztor a fizika törvényét megcáfolva egyszerre több helyen is ott van. A szeretet mindenre képes. Egészen egy családdá válnak. Csak most ismerkedtem meg vele, de máris rokonok vagyunk. Lelkes segítőbátor tevékenykedik a lelkipásztor mellett, hogy minden ékesen és jórenddel legyen. Kérdések röpködnek: — Hát te ki vagy? Melyik évben voltál az árvaház növendéke? Ezek az unokád? Találd ki, — ki vagyok? — Nem tudom; az arcod azonban nagyon ismerős.

Hát igen, nem éppen tegnap váltunk el. Emlékezzünk és egyre inkább telik a poharunk. Újabb gépkocsik érkeznek. A bőség földje lettünk és ennek a bőségnek részese lett minden dolgozó magyar. Amíg a délelőtti istentisztelet kezdődik, még van időnk a Margit mama által annyi éven át őrzött és örökölt hagyott emlékeket nézegetni. A házigazda lelkipásztor gyűjtésével együtt szép kiállítási anyaggá növekedett.

Tréfás figyelmeztetést is kaptunk a házigazdától, hogy „felettlőbb” ne ragaszkodjunk a fényképalbumokban esetleg feltalált régi gyermekképeinkhez, mert az nem „magántulajdon”. A falon hosszú gépelt névsor. Hálásan olvasom a sok-sok név között a magamét és öcsémét is.

Az imaház benseje valóban az Úr neve tiszteletéhez méltó. Eneket tanulunk: „Az Isten jó... Szíve szeret...” Még nem ismerem a szöveget, de dalamát szívem már régen dobogja... Huszta János volt növendék szolgál az Igével. Míg beszél, megvallom, gondolataim elcsapódnak, látom a most már élete delén jól túljutott férfit, mint menni-alig tudó Janikát: hirtelen feláll az árvaházi kis asztalkától ebéd közben, odatipeg a dobogóhoz, mutatja, hogy kéri a Bibliát. Reviczki bácsi odaadja, a kisfiú letérdel és lapozza. A könyv és a gyerek majd egyforma nagyok. És most a már öszülő férfi itt van, és kezében újra ott a Biblia. Tovább telik a poharam. Hálával, örömmel, hiszen a másoknak jutott áldás nekünk is öröm.

A csaknem háromórás együttlét a nagy melegben sem fárasztó. Még mindig újabb vendégeket jönnek. Most az árvaház történetét hallgatjuk jól elosztott szakaszokban, más-más testvér fölolvadásában. Megelevenednek volt nevelőink orcái, fényesen, mint Istennek Táborá. Szent szolgálatuk ragyog. Az emberi gyöngeségeket pedig és minden árnyékot fénybeborít a minket is hordozó kegyelem. A hálaadás napja van, teli poharunk egyre magasabbra emelkedik.

Szívemben újra fel-felcsendül a vendéglátó lelkipásztor által olvasott néhány bibliavers: „... te jól tetted, hogy eljöttél... mi mindnyájan az Isten előtt állunk... emlékezzetek meg a messze, régi dolgokról, hogy én vagyok az Isten és nincs senki több... Az Úrnak kegyelmességéről emlékezem, mind a szerint, amit velünk cselekedett... irgalma és kegyelmének sokasága szerint... emlékezem read, gyermekkorod ragaszkodására”.

Most nyilvános bemutatkozás következik. Jólesik hallanunk, amit úgyis tudunk egymásról.

Zimányi József

(A következő számban folytatjuk)

Valamit a nyelveken szólásról

„Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak...” (Mk 16:17)

Levelet kaptam a minap Debrecenből. A levélíró olyan kérdést tesz föl, ami tipikus. Úgy gondolom, érdemes a nyilvánosság előtt válaszolni rá. Műtán hivatkozik egy nemrégiben közölt cikkemre, megemlíti, hogy az általam idézett Mk 16:17-ben a hit következőképpen az ördögűzésen túl a nyelveken szólásra is említést tesz az Úr Jézus, majd ezt kérdezi: „Miért kell a nyelveken szólást kihagyni? Hitnézetem szerint ez is a többi jelhez tartozik. És még valamit: Miért nem lehet erről szó nálunk, baptista hívőknél a gyülekezetben? Ez épp úgy a drága Jézus szava, mint a többi. Csak abban a másik gyülekezetben? Lehet, laikus vagyok e téren, éppen ezért kérek megnyugtató választ kérdéseimre a kedves testvértől...” — s az aláírás: sok szeretettel a nyolcvan éves öv. Kovács néni.

Kedves Kovács Néni!

Igazán örülök annak, hogy azok közé tartozik, akik mernek kérdezni. Én is ilyen örökre kérdő ember vagyok, és szeretnék az maradni 80 évesen is, ha az Úr engedi megérni ezt a tisztes kort. Hogy miért örülök? Azért, mert az illető úgy véli, hogy neki nincs mit kérdeznie, ő mindent tud. Az ilyen „mindentudó farizeusokkal” épp elég baja volt a mi Urunknak annak idején. (Sajnos ma is akadnak hívők és nem hívők között is ilyen „csodabölcs” emberek.)

A másik ok, ami miatt sokan nem kérdeznek, az éppen nem a bölcsesség tudata, hanem a félelem. Attól félnek, hogy kérdésük olyan magától értetődően megválaszolható, hogy ha fölteszik, a maguk tájékozatlanságáról — hogy ne mondjam: butaságáról kerül le a lepel, így aztán hallgatnak „bölcse”. Ennek a hallgatásnak persze semmiképpen sem a bölcsesség az oka. (A „bölcse hallgat” szolás nem tudatlanságot takar, sokkal inkább igazi ismeretet. Csakhogy a bölcse hallgató kíváncsi, míg a bölcstelen fecsegők kifogynak a szóból, nem bocsátkozik vitába, hanem olyan módon fejt ki az igazságot a vita után, hogy az mindenkit meggyőz.)

Aztán van egy harmadik ok is — és ez a legrosszabb —, ami miatt nem mernek az emberek kérdezni: ha hiányzik az őszinte testvéri légkör, és az Ige mindenek fölötti tekintélye iránti alázat. Bennem feszül a kérdés, de nem mondom, mert mit szólnak akkor? Érzem, hogy elítélnék majd, nem fognak megérteni, szeretetteljes testvéri szó helyett megfellebbezhetetlen kijelentéseket kapok, s ez nekem nem hiányzik. Így hát inkább elhallgatjuk kérdéseinket. Úgy élünk a gyülekezetben egymás mellett, hogy nem ismerjük egymás gondolatait. Pontosabban: csak sejtjük, hogy ki mit gondol. Ezek a sejtések gyakran tévesek, sokszor elhidegítenek bennünket egymástól. Pedig ha őszinte testvéri megbeszélésre kerül-

ne sor, s mindnyájunkat az a cél vezette, hogy ige-szerűt legyen a gondolkodásunk és az életünk, szinte biztos, hogy egy véleményre jutnánk.

Annak is örülök, hogy Kovács néni nem egyszerűen csak kérdez — mondjuk azért, hogy irihasson egy levelet, nem amolyan beszélgetés-kérdő érdektelen kérdést tesz föl (Hogy vagy? Mit csinálsz? stb.), hanem egy úgynevezett *kényes kérdést*. A kényes kérdéseket pedig különösen igyekszünk elkerülni, hisz: Ha kicsi esélye van annak, hogy egységre jutunk, akkor a kérdések fölvetésének elodázásával kitolható a vélemények különbözőségének nyilvánosságra jötté, vagy annak esetleges következménye, a szakadás. A szakadástól való félelem pedig nagy úr. Hányszor és hányszor megalkuvóvá tette már a keresztyéneket! Pedig félelemre semmi ok, ha nem eleve úgy kezdünk a beszélgetésbe, hogy „én nem engedek!”. Nekem van igazam!”, hanem *imádkozva*, Bibliával a kézben és szeretettel a szívben. Ilyen beszélgetésre lenne szükség a *gyülekezeti bibliórakon*, hogy tisztázódjanak bizonyos kérdések — melyeket olykor föl sem merünk vetni: mint pl. a kegyelmi ajándékok sorába tartozó nyelveken szólás. Nikodémust az újjászületés érdekli, de nem erről kérdezi Jézust, hanem amolyan „keretbeszédbe” kezd. Arra eszmél, hogy Jézus félbeszakítja a szónoki bevezetést, és válaszol a föl sem tett kérdésre: Igen Nikodémus, újjá kell születni mindenkinél, neked is. — S hogy a főembert valóban ez a téma érdekli, látszik abból, hogy azonnal fölveszi a beszéd fonalát: Igen, Mester, de hogyan? De sokszor vagyunk ilyen „forró kását” kerülgető Nikodémusok! Ő mindenestel legalább *mert kérdezi*. De sokszor nem jutunk el még eddig sem!

A hosszúra nyúlt bevezetés után — ami azért talán nem volt fölösleges — illene rátérnem a témára, de nem állhatom meg, hogy ne emlékeztessék a Békehírnök gyermeknapi számának (május 27.) címdalán, Michel Quoist soraira. Igen, így van! Isten a gyermekeket szereti, azokat, akik *mernek őszintén kérdezni*, akik nem gondolják magukról, hogy mindent tudnak, hogy célba értek, csak a gyerekeket, legyenek bár öszek, ráncosak, tőpörödöttek, vagy 80 évesek, mint Kovács néni. És ezek után nézzük meg, hogy a minket szerető Isten mit válaszol az Ő Igéjében Kovács néni kérdéseire!

„Miért kell a nyelveken szólást kihagyni?” Ha röviden akarok válaszolni, akkor azt kell mondanom: NEM KELL KIHAGYNI! Én is úgy hiszem, mint Kovács néni, hogy „ez is a többi jelhez tartozik, ez éppen úgy a drága Jézus szava, mint a többi”. Mintha csak hallanám az ellenvetést: Ha ez így van, akkor miért beszélünk róla olyan keveset? Nem lenne szabad abba a hibába esnünk, amibe szinte mindig beleesett a keresztyénség, hogy egyes csoportok bizonyos dolgokat túlhangsúlyoztak, másokról pedig megfeledkeztek. Mi, baptisták például hajlamosak

voltunk arra, hogy túlhangsúlyozzuk a bemeztést, mint a megtérés kétségkívül fontos jelét. De az üdvösséghez vezető úton a megtérés és a bemeztkezés csak az első lépés. Sajnos sokan lesznek az Úr bal keze felől olyanok, akik valamikor megtértek, bemeztkeztek — azaz elindultak az úton —, de ennél többre nem jutottak. Nem érnek célba! Hajlamosak vagyunk arra, hogy kisebb hangsúlyt tegyünk a keresztyén életben való növekedésre, a megszentelődésre stb. Mindössze azt mondom, hogy *hajlamosak vagyunk erre*, de nagyon remélem, hogy nincs egyetlen baptista igehirdető vagy gyülekezeti tag sem, aki olyan szűk látókörű lenne, hogy azt vallaná: csak az a fontos, hogy az emberek megtérjenek és bemeztkezzenek! A túlhangsúlyozás mindenképpen káros. Ha bizonyos kérdések túl nagy fényt kapnak indokolatlanul, más igazságok sötétben (árnyékban) maradnak. Így van ez a kegyelmi ajándékok, s köztük a nyelveken szólás kérdéseivel is. (Nincs itt arra mód, hogy a témával kapcsolatos óriási irodalmat, érveket és ellenérveket ismertetsem, de nem is tartom szükségesnek. Nem boncolgatom azokat a jogos kérdéseket sem, hogy hányféle nyelvből szól az Írás, mi a korinthusi nyelvből között, sőt azt sem, hogy az idézett igében szereplő „új nyelveken szólnak” vajon mit jelent pontosan — egyáltalán van-e köze napjaink nyelveken szólásához — csupán a levélíró gyakorlati kérdéseire keresem a választ.

Volt olyan történelmi időszak, amikor a nyelveken szólásról nem beszéltek a baptisták, olyan is, amikor szinte kizárólagos témává vált — sok gondot okozva. Ma ez a téma nem tabu (olyan kérdés, amiről nem szabad beszélni), mint ahogy nem tabu más egyházakban sem. Nyelveken szólás volt az újszövetségi időben, és lehet ma is. Semmi alapunk sincs arra, hogy azt állítsuk: ez bizonyos korok sajátos jele. Az bizonyára igaz, hogy különféle időszakokban egyes jelek más és más „százalékarányban” fordulnak elő, de, hogy a bibliai ismérvekkel összhangban álló, egészséges nyelveken szólásról hallgatni kellene — bármikor is —, ez téves nézet.

Sokáig joggal volt mostohán kezelt téma a nyelvből, mert komoly vizsgálások történtek vele. Ezt is világosan kell látnunk. (Volt eset, hogy az imádkozó a halleluják közé német és orosz katonai vezényszavakat kevert — bizonyára nem a Szentlélek sugallatára!) Ez azonban nem ok arra, hogy eleve tagadjuk a nyelveken szólás tisztesége lehetőségét is. Mint ahogy nem mondhatunk le a bemeztésről, mert néha olyanok is bemeztkeztek, akiknek semmi köze sem volt Krisztushoz! A nyelveken szólást tehát „*kihagyni*” nem kell, sőt nem szabad! Viszont *első helyre sem kell, sőt nem is szabad tenünk!* A másik kérdésre, hogy a baptista gyülekezetekben hol van a helye ennek a jelnek, legközelebb keresünk választ.

II. Almási Mihály

Tanulságos levéltörődék

Filippi 1:12–21

Köztudomású, hogy a felettünk ragyogó csillagok közül nincs mindnek saját fénye. Ezek a naptól kapják azt. De azért ez semmit nem von le a csillagok fényéből és értékéből. Különösen ha egy augusztusi éjszaka elnézegetjük őket, nem tud lelkünk betelni velük. Ilyenkor nem jut eszünkbe azt mondani, hogy mivel kölcsönözött fényük van, nem érdekelnek bennünket.

Ilyen ragyogó csillag Pál apostol is. Nem saját fényében tündöklök. Krisztustól kapta azt. Megtérése után életének egyetlen központi gondolata van, a megfeszített és feltámadt Krisztus. Ő az ő napja, akitől jön minden jó és tökéletes adomány. A csodálatraméltó Krisztus mellett Pál is csodálatraméltóvá válik, de úgy, hogy Krisztus semmit sem veszít dicsőségéből.

Ilyen csodálatos egyéniségeket szabad nekünk is megcsodálni. Annál is inkább, mert az ilyen lelkek, ha kapnak néha elismerést, azt letezik az Úr Jézus lábához, mint minden jó forrásához.

A külső körülmények nem befolyásolják Pál apostol lelkiületét

Nem olyan magától értetődő dolog ez. Nézd a kis patakot, mely vidám csobogással fut medrében. De ha szikla, vagy gát akadályozza futásában, haragos erővé duzzad s ha gátat tör, még pusztíthat is. Hány olyan ember élt, aki „civilben” és békében jámbor édesapa, szolid tisztviselő, vagy hidegfejű jogász. De ha háborúban az első vonalba került, vérengzővé vált.

Pál apostol igénk írásakor fogságban van. Bármennyire emberséges az, de nem olyan aktív apostolnak való, mint amilyen Pál volt, aki Krisztusért begyalogolta a fél világot. Ebben az időben már nem is fiatal. Joggal feltehető volna a kérdés: Ugyan kinek van haszna az én fogságomból? Mégsem rázza bilincseit. Csendes, békességes fogoly. Sőt öröme is van.

Ennek egyetlen titka csak ez lehet: „Nekem az élet Krisz-

tus”. Pál nem kavics a kegyelem folyójában, melyen hiába fut át esztendőket mérhetetlen sok víze. Ő inkább szivacs, aki megtelik a kegyelemmel és továbbadja azt. Akinek életében Krisztus nem múlt élmény csupán, hanem mindent betöltő valóság és erő, hitét, meggyőződését, lelkiületét nem adja fel lakáscsere, vagy munkahely változtatással. Fiatalon és házasságban, imaházban és munkahelyen, szenvedésben, vagy üdülésben is Isten gyermeke.

Pál nem válogat a szolgálat kínáló alkalmában

Az a körülmény, melyben most Pál van, nem ideális helyzet egy ige-igéig misszionáriusnak. Üdvösségre szomjas emberek helyett marcona légionáriusok ritkán lesznek jó alanyai az evangélizálásnak.

De Pálnál is kitűnik, hogy az evangélium számára nincs sajátos embertípus, államforma, vagy életkörülmény. Nem úgy van az, hogy csak Jeruzsálemben tud az Úrnak szolgálni, de már Rómában nem. Róma is az Úré.

Pál mint fogoly, nem letűnt életének kereteit siratgatja, hanem a jelen lehetőségeit keresi meg és használja fel. Uralkodni nem lehet mindig és mindenütt. Szolgálatra azonban nyílik alkalom állandóan.

Pál némelyek irigységét és féltékenységét is be tudta olvasztani apostolkodásába

Nem mehetett ez nála sem könnyen, hiszen nagy lelkeknek nemcsak a szeretete nagy, hanem az igénye, az érzékenysége is. Ezért mondja az ige, hogy Isten féltőn szerető Isten. De a lelki nagyság egyik jele, hogy ki milyen mértékben tud testvére, szomszédja, munkatársa hibái iránt elnéző, megbocsátó, nagylelkű lenni. A törpe lelkek szalmazsálon is megbotlanak. A lelki hősök Góliátot is legyőzik. A hitben erőteljes a szűnyog mellett is elsírátkoznak. A hitben erősek viszont kibírják a Júdásokat, az Ércmíves Sándorokat, a Diotrefeszeket is. Pál apostol példája azt is mutatja, nem az a legfontosabb, amit lelkimunkánk végzése közben kapunk, hanem az, hogy még gonosz indulatú emberek között is mennyire tudjuk megőrizni magunkban Krisztus vonásait.

Békefi Pál